

Alojz Ihan

Pesmi

Anatomija

Anatomija razmišlja v plasteh, o tkivih, ki se
 cepijo z gladkim, vlažnim drsenjem
 kot listi šuščeče svilene tkanine in odpolzijo
 vsaksebi leglo gladkih, sijajnih črnih kač, ki ga
 prebudi nabrušeno pomladno sonce. Ko
 zareže skalpel s preiščljeno črto v meso,
 je tam znotraj, pod površino, pripravljeno na
 hipen razpad; razsip pšeničnega semena v
 dlan, ki nostalgичno ožame klas, in zdi se, kot bi
 naša tkiva vsak trenutek zgolj čakala skrivno
 geslo, znak ali odločen rez, ki nas razreši
 čudne, boleče povezanosti v negibne,
 groteskne šope, povesima živahnih, občutljivih
 plasti, ki bi raje odpolzele v mehko, gibko
 svobodo.

Kače

Kače v nas, nemirne, drzne, zvezane, ujete pod kožo, spijo, sanjajo, zadrgetajo, ko začutijo valove zvokov, ki potujejo, kot da ni mej, od tod prevara, da usločijo se vitki črni hrbti in pozabijo svoj strah, sovraštvo do teles, s katerimi so zvezane v neločljive snope, in sklenejo po tisočih nočeh odkrite groze, krikov najti skupen ritem, skupne zvoke in prezreti bolečino, ko bodeče črne luske jim vtiskajo nerazumljive, tuje reliefe na trebuhe, ko zaradi divjega, zasoplega mečkanja, trenja odpadajo jim njihove lastne luske, da se s pogledom več ne prepoznajo v množici zvijajočih se teles; samo še čutenje valov, pritiskov, vbodov do kosti jim potrdi, da so nekje v nasilnem plesu ujetega mesa, ko radost je lahko le bolečina, ta nenasitni vrag, ki hoče vedno več in za vsak najdrobnejši užitek zaračuna skrajne muke, le najsamotnejši, nesrečni, brez izhoda privolijo v kruto igro, ki se stopnjuje, dokler oči ne oslepijo, zakopane v žgočem pesku, usedlini izparelih solz. Le kače brez izhoda, zavezane v trde snope, pritrjujejo noremu plesu, v njegovem ritmu grizejo se, ljubijo, dušijo, živijo vsaka svoj skriti, tihi obup, ki skrit pod dragoceno modno, svetovljansko kožo deluje kot simpatičen trzaj blagozveneče porcelanske psihe, krhkkih, drobnih, tankih čipk iz barvnih rožic, fin de siècle, nežna kodrolasa, prazna melodija, ki se razlega čez stoletja, kot dokaz, da je nesmrtnost zgolj glazura, površina, školjka, kost, čeljust z zobmi, ko vse drugo v notranjosti zgnije.

Strup

Nekoč odkrijejo svoj strup. V zobeh, ko jim po kapljah kdaj pa kdaj zateka v usta, žrelo; brezbarvno, gosto tekočino brez okusa, brez opoja, brez slabosti, smrti, brez učinka; vseeno se naučijo srkati vlečljivo snov iz zobnega kanala v težkih urah, s strastjo jo pijejo po dolgih nočnih morah, ko skušajo pomirjati prestrašena telesa, ki se ne zmorejo zaustaviti v opojnem begu iz noči, kot bi v dnevni luči jim grozili iste sence in pošasti in rezila.

Samson in Dalila

Najteže ti je bilo, ko si se z britvijo pod občutljivimi prsti dotikala ljubih vranjih pramenov in dolgo, dolgo oklevala v premišljevanju, ali je vredno žrtvovati tak zaklad. Vendar je on vztrajal s sklonjeno glavo, drgetajoč od strahu, a odločen, da premaga še poslednjo oviro med vama,

kajti sicer nikoli ne bi mogel občutiti take ljubezni, ker močni ne morejo ljubiti predano kot skrajno šibki in nekomu, ki želi občutiti skrajno ljubezen, ne preostane drugega kot vrnitev v skrajno šibkost, ko roke oslabijo kot roke otroka in pleča ne zmorejo več rušiti kamnitih obzidij.

In je postal, kar je sanjal: gologlavi deček, ki ti je zmoget le še ovijati roke okoli nog in obsipati z vročimi, mokrimi poljubi tvoja stegna, in ko je srečen in presunjen zahlipal v tvoje prsi, so ti njegove vroče solze, polzeče po trebuhu, dale čutiti, da je dosegel, kar še nikoli ni uspelo moškemu pri ženski, da ti je zavojeval telo z divjo silo osvajalca in se ga nato polastil še z nemočno, a neustavljivo popkovino plodu, tega ni bilo mogoče vzdržati.

Zato si skrivaj poklicala Filistejce, da odtrgajo nemočnega, velikega hlipajočega dečka s tvojih prsi in naredijo prostor za tistega, ki ti je rasel v trebuhu in imel edini pravico, da ti topi dušo z vročimi, žvenketajočimi solzami, tvoj nepodkupljivi ženski nagon je zahteval to krvavo, plemenito izdajo, od katere ste vsi izgubili zato, da ne bi izgubili vsega, zaradi česar se smiselno, zanesljivo vraščajo življenjske žile v tkivo časa.

Najteže ti je bilo, ko si se z britvijo pod občutljivimi prsti dotikala ljubih vranjih pramenov in dolgo, dolgo oklevala v premišljevanju, ali je vredno žrtvovati tak zaklad, vendar je on vztrajal, drgetajoč od strahu, kajti v daljavi so nebo prekrivali oblaki prahu spod kopit filistejskih vrancev.